

PARAULES DE VIDA

L'Església, una gran família

Diumenge que ve se celebrarà en totes les diòcesis el dia de l'Església diocesana, la *Jornada de Germanor*. Per a la gran majoria dels catòlics, l'experiència concreta de la seua pertinença a l'Església es viu en l'àmbit de la parròquia, que és la comunitat en la qual se celebren els sagraments, s'escolta la Paraula de Déu i es viu la fe. Però no podem oblidar que les parròquies no són comunitats aïllades i tancades en elles mateixes. Són part d'una Església particular presidida pel bisbe en comunió amb el Sant Pare, que és qui garanteix la nostra unió amb l'Església universal.

La vinculació a l'Església diocesana, portant a la pràctica les orientacions pastorals que proposa el bisbe després d'haver consultat els diferents organismes diocesans, i participant en les activitats que s'organitzen al llarg del curs, ens ajuda a créixer en el sentit de la nostra pertinença a l'Església i a superar la temptació de l'aïllament, que tant de mal fa a la comunitat cristiana. És evident que les propostes pastorals que s'ofereixen a tota la comunitat diocesana no esgoten la vida eclesial. Es tracta d'uns elements fonamentals que tots hem de compartir i que no impedeixen altres possibles iniciatives parroquials per respondre a les exigències de l'evangelització en el moment actual.

Per al curs que acabem de començar s'han programat una gran quantitat d'activitats de caràcter diocesà, dirigides a tots els agents de

pastoral que estan compromesos en diferents àmbits de la vida eclesial (catequistes, voluntaris de Càritas, agents de pastoral prematrimonial i familiar, professors de religió, etc...); a cristians de totes les edats, estats i situacions (xiquets, joves, laics adults i persones de la tercera edat, solters i pares de família, sacerdots i membres d'instituts de vida consagrada, maritals, etc...); i que tenen com a finalitat aju-

dar a tots en la formació permanent per a viure millor el compromís al que cadascú està cridat segons la seua vocació. Si desitgen més informació els animo a consultar l'agenda diocesana, en la qual trobaran la programació i les dates de les aproximadament 75 convocatòries que s'han preparat per al present curs 2018-2019.

Tot això no es podria realitzar sense uns mitjans materials que són necessaris per a les diferents activitats pastorals. Aquesta jornada és, per això, una ocasió per complir amb el deure d'ajudar a l'Església en les seues necessitats. Per part meua, estic convençut que l'economia de la diòcesi, de les parròquies i de qualsevol institució eclesial ha de regir-se per tres principis: la transparència, la solidaritat i l'austeritat. Els béns de l'Església són per a realitzar aquelles activitats necessàries amb vista a complir la seua missió. I si ella està compromesa a conservar i defensar tot allò que forma part del seu patrimoni, com poden ser els temples i altres llocs de culte que s'han construït al llarg dels segles gràcies a la fe del poble de Déu, i que encara avui serveixen per a expressar i viure eixa fe, no és per a enriquir-se, sinó per a garantir que continuaran utilitzant-se per al fi pel qual van ser construïts pel poble cristià.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La malaltia, terra d'evangeli

La malaltia pròpia, d'algú proper o de la família, és una d'aquelles experiències que pot canviar la perspectiva de la vida, el que Joan Pau II anomenava «esdeveniments fonamentals i fonamentals de l'existència» (DH). Quasi podem comptar amb els dits de les mans les experiències vitals que ens poden marcar com a persones, en positiu o en negatiu. Dels primers, el naixement d'un fill, el casament, moments molt significatius en que s'han pres decisions molt determinants; en negatiu, la pèrdua d'un ésser estimat, patiments per la situació econòmica o una malaltia greu.

Aquestes experiències són de les poques que poden posar en joc la totalitat de la persona i ser determinants, fonamentals en la seva biografia i en la forma en que la persona estructura la seva vida i sentit.

En aquests moments, més que en altres, aflora l'espiritualitat, són moments sagrats, de recerca de sentit i de significat. Són «terra d'evangeli».

Hi ha qui es refereix als hospitals com el «cementiri de Déu», doncs moltes persones es replanteixen la creença en Déu després d'una malaltia greu o la pèrdua d'una persona estimada.

L'hospital és ben bé un cementiri de «déus», en minúscula, de déus-ídols que donàvem per

bons (diners, poder, aparences...) i que en els moments de patiment ens adonem que no serveixen per a res.

És en el patiment on sols queda l'essencial, i en l'essencial està Déu. Aquesta proximitat de Déu al patiment apareix en molts salms, en el llibre de Job i sobretot en el Nou Testament, on Jesús mostra una acció preferent i prioritària cap als malalts, convertint la salut en bona Notícia.

Montserrat Esquerda
Directora de l'Institut Borja de Bioètica
i Delegada de Salut del Bisbat de Lleida

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia, una gran familia

El próximo domingo se celebrará en todas las diócesis el día de la Iglesia diocesana, la *Jornada de Germanor*. Para la gran mayoría de los católicos, la experiencia concreta de su pertenencia a la Iglesia se vive en el ámbito de la parroquia, que es la comunidad en la que se celebran los sacramentos, se escucha la Palabra de Dios y se vive la fe. Pero no podemos olvidar que las parroquias no son comunidades aisladas y encerradas en sí mismas. Son parte de una Iglesia particular presidida por el obispo en comunión con el Santo Padre, que es quien garantiza nuestra unión con la Iglesia universal.

La vinculación a la Iglesia diocesana, llevando a la práctica las orientaciones pastorales que propone el obispo después de haber consultado a los distintos organismos diocesanos, y participando en las actividades que se organizan a lo largo del curso, nos ayuda a crecer en el sentido de nuestra pertenencia a la Iglesia y a superar la tentación del aislamiento, que tanto daño hace a la comunidad cristiana. Es evidente que las propuestas pastorales que se ofrecen a toda la comunidad diocesana no agotan la vida eclesial. Se trata de unos elementos fundamentales que todos debemos compartir y que no impiden otras posibles iniciativas parroquiales para responder a las exigencias de la evangelización en el momento actual.

Para el curso que recientemente hemos comenzado se han programado una gran cantidad de actividades de carácter diocesano, dirigidas a todos los agentes de pastoral que están comprometidos en distintos ámbitos de la vida eclesial (catequistas, voluntarios de Cáritas, agentes de pastoral prematrimonial y familiar, profesores de religión, etc...); a cristianos de todas las edades, estados y condiciones (niños, jóvenes, laicos adultos y personas de la tercera edad, solteros y padres de familia, sacerdotes y miembros de institutos de vida consagrada, enfermos, etc...); y que tienen como finalidad ayudar a todos en la formación permanente para realizar mejor el compromiso cristiano al que cada cual está llamado según su vocación. Si desean más información les animo a consultar la agenda diocesana, en la que encontrarán la programación y las fechas de las aproximadamente 75 convocatorias que se han preparado para el presente curso 2018-2019.

Todo esto no se podría realizar sin unos medios materiales que son necesarios para las distintas actividades pastorales. Esta jornada es, por ello, una ocasión para cumplir con el deber de ayudar a la Iglesia en sus necesidades. Por mi parte, estoy convencido de que la economía de la diócesis, de las parroquias y de cualquier institución eclesial debe regirse por tres principios: la transparencia, la solidaridad y la austeridad. Los bienes de la Iglesia son para realizar aquellas actividades necesarias en orden a cumplir su misión. Y si ella está comprometida en conservar y defender todo aquello que forma parte de su patrimonio, como pueden ser los templos y otros lugares de culto que se han construido a lo largo de los siglos gracias a la fe del pueblo de Dios, y que todavía hoy sirven para expresar y vivir esa fe, no es para enriquecerse, sino para garantizar que continuarán utilizándose para el fin para el que fueron construidos por el pueblo cristiano.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Trobada de voluntaris de l'Aplec de l'Esperit 2018

El dia 19 i 20 de maig, festa de la Pentecosta, se celebrà a la diòcesi de Tortosa la dotzena edició de l'Aplec de l'Esperit, una trobada de més de 1.200 joves cristians de totes les diòcesis amb seu a Catalunya. El lema d'aquest any fou «Crist és la Vida». Hi van col·laborar un bon nombre de voluntaris i la Delegació diocesana de Joves organitzà una trobada per agrair la seua ajuda. El dia 21 de setembre ens vam aplegar al Seminari de Tortosa prop de 130 persones per participar de la «Trobada de voluntaris de l'Aplec de l'Esperit». La capella central del Seminari estava ambientada amb cartells que feien referència a la trobada. Hi participà el grup musical «Delta Worship», format per joves de diferents parròquies de la diòcesi. Ens acompanyà durant tota la celebració el nostre bisbe Enrique Benavent.

Mn. Iván Cid, delegat de la Pastoral de Joventut, agrai la tasca duta a terme per tots els col·laboradors en la trobada de l'Aplec. Tot seguit es passaren uns vídeos

amb la síntesi del que foren les dues jornades de pregària i convivència celebrades a Tortosa i Sant Carles de la Ràpita. Carlos i Meilin van portar el fil conductor de la celebració.

El Bisbe digué, per la seua banda, que «l'experiència de l'Aplec de l'Esperit ens va fer un gran bé a tots i ens fa sentir més Església i més deixebles i apòstols del Senyor, ajudant-nos a créixer en la nostra fe».

Després cadascú vam escriure en un paperet unes paraules d'acció de gràcies a Déu per tot el que havíem rebut i vam deixar-lo en unes paneretes, al mateix temps que agafàvem una llàntia amb el lema: «Crist és la Vida» dipositades a l'escala del presbiteri. Després de la benedicció final, vam passar al menjador, on vam compartir un bon aperitiu i també una llarga estona de conversa.

Maria Joana Querol

Festa del Pare Pío

Amb motiu de la festa litúrgica de sant Pío Pietrelcina, el diumenge 23 es va

iniciar a la Parròquia de Sant Miquel de Deltebre un grup de pregària del Pare Pío. Es va pregar

davant del Senyor pel Sant Pare, el bisbe Enrique Benavent, l'Església i les necessitats particulars amb un compromís també social.

L'Església ens proposa els sants per imitar-los i tenir-los com a intercessors. Després de aquest estiu es regalés a la parròquia la imatge del Pare Pío, li demanem que intercedeixi per nosaltres per avançar en el nostre camí vers la santedat.

Mn. Joan Guerola

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La pregària és la primera obra missionera de tot cristià, i és també aquella més efectiva» (30 d'agost).

@Pontifex: «Nosaltres els cristians no tenim un producte per vendre, tenim una vida per comunicar» (30 d'agost).

@Pontifex: «La caritat de Crist, acollida amb el cor obert, ens canvia, ens transforma, ens fa capaços d'estimar» (31 d'agost).

@Pontifex: «Senyor, reforça en nosaltres la cura per la casa comuna, especialment per l'aigua, bé primari que hem de tutelar i posar a l'abast de tothom» (1 de setembre).

Encuentro de espiritualidad adoradora

El sábado 22 de septiembre nos encontramos el grupo de Adoración Nocturna Española de la diócesis en la ermita de Nuestra Señora de la Piedad de Ulldecona. Tratamos de reavivar los grupos, con una meditación sobre los sacramentos. Se trata de volverlos a leer aplicándolos a nuestra vida cristiana y tratar que las familias cristianas se acerquen a ellos.

Es un trabajo necesario. Quizá no necesitemos explorar tantas vías para revitalizar las parroquias, sino dar vida a lo que tenemos, que es bastante. Además, el obispo Enrique Benavent participó en el encuentro y

presidió la Eucaristía, que nos estimuló a seguir adelante. Al finalizar la misa, se hizo exposición del Santísimo. También hicimos un acto de adoración, rezamos el «Adorate devote», el «Te Deum laudamus», y el Sr. Minguell nos ayudó en todos los cantos. Después nos encontramos en una comida en el santuario, y por la tarde continuamos con las vísperas. Ya el 11 de agosto fuimos a lucrar el Jubileo Vicentino a la Iglesia-Parroquia de Traiguera, en donde nos reunimos unas cuarenta personas.

Mn. Antonio Bordás
Director espiritual

Pelegrinatge a Terra Santa

La Junta local de Setmana Santa de Benicarló ha celebrat el seu XXV Aniversari amb un pelegrinatge a Terra Santa durant el mes d'agost. Els participants van ser guiats pel vicari general de la diócesi, Mn. Josep Lluís Arín, i acompanyats pel consiliari, Mn. Carlos Garcia Talarn. Al grup s'hi van afegir pelegrins de l'Ampolla, la Ràpita, Tortosa i Barcelona.

Cada lloc visitat es convertia en experiència de vida, començant amb la pregària de Laudes i reforçant-ho a la nit en la reflexió amb el *Dossier Bíblic*. El moment més benicarló es va produir quan vam cantar l'«Himne del Crist de la Mar» mentre navegàvem pel Mar de Galilea amb la meditació sobre el sofriment.

Hem visitat Cesarea Marítima, Sant Joan d'Acre, el Mont Carmel, Cafarnaüm, Canà de Galilea —renovant els 7 matrimonis les promeses de fidelitat—, Jericó, Qumram, Massada i la Mar Morta. També el riu Jordà, on es van renovar les promeses baptismals; el Cenacle, on Mn. Arín i Mn.

Garcia Talarn van renovar el compromís sacerdotal, Jerusalem i Ain Karem.

Cada Eucaristia l'hem viscuda amb l'emoció de qui sap on està en eixe moment: a la grandiosa Basílica de l'Anunciació, a la Muntanya de les Benaurances, al Mont Tabor, a la Basílica de la Nativitat i al Sant Sepulcre. La solidaritat cristiana de pelegrins i ex-pelegrins aportà 1.530 euros a les comunitats on celebràvem.

Volem compartir dues conviccions. Primer, que després de pelegrinar, escoltarem i viurem d'una altra manera la Paraula de Déu. I segon, volem animar-vos a emprendre aquest viatge, perquè va molt endins, fins a les arrels de la nostra fe.

Gràcies a Mn. Arín, Mn. Garcia, Joan Caballot i Silvia, la guia israeliana, per haver-nos ajudat a viure-la. I al Sant Crist de la Mar i Santa Maria de la Mar per haver-nos acompanyat i guardat tot el viatge.

Junta local de Setmana Santa de Benicarló

AGENDA

- ▀ **Dilluns 5**, Seminari, Festa del Reservat. / Amposta, Monestir del Sagrat Cor de Jesús, visita de les relíquies de santa Margarida Maria de Alacoque i de sant Claude de Colombiere.
- ▀ **Divendres 9**, Amposta, parròquia de l'Assumpció de Maria, a les 20 h, confirmacions.
- ▀ **Dissabte 10**, Tortosa, parròquia de la Mare de Déu dels Dolors, a les 19.30 h, confirmacions.
- ▀ **Diumenge 11**, Jornada de Germanor. / Benicarló, parròquia de Sant Bartomeu, a les 12.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 5. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14]. □ *Sant Feliu de Llobregat*: beata Maria Ràfols i Bruna, vg. □ *Urgell*: Sant Martí de Porres, religiós. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.
- 6. ■ Dimarts** [Fl 2,5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, prevs., i companys mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Lleopard, anacoreta; beata Beatriu, vg.

- 7. ■ Dimecres** [Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33]. □ *Lleida*: Beat Francesc de Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861). Sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.
- 8. ■ Dijous** [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15,1-10]. Sant Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618).
- 9. □ Divendres** [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1C 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Sant Crist de Balaguer.

ca del Laterà. Festa del Sant Crist de Balaguer.

10. □ Dissabte [Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), bisbe, prev. teatí.

11. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1R 17,10-16 / Sl 145 / He 9,24-28 / Mc 12,38-44 (o bé, més breu: Mc 12,41-44)]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Panònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

Diumenge XXXI de durant l'any (B)

COMENTARI

A qui i de quina manera m'hi aproximo jo?

Dins el Pentateuc, el Deuteronomi destaca per la forma literària com a testament de Moisès i per la profunda visió teològica sobre la història d'Israel.

La secció 4,4-11,32 conté la 2a al·locució de Moisès emmarcada per la fórmula clàssica «*Escolta, Israel*» amb l'*Horeb* com escenari i el Decàleg per contingut.

L'exhortació a *reverenciar el Senyor i complir tota la vida els Manaments* va seguida d'una promesa: *Així viureu anys i més anys*.

ESCOLTA, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'ÚNIC. La confessió de fe fonamenta la identitat del Poble de Déu, amb l'exigència d'*estimar el Senyor amb tot el cor, tota l'ànima i totes les forces* (i no només una mica, alguna vegada i d'alguna manera).

La carta-homília als Hebreus dedica la secció 7,11-28 a comparar el sacerdoti vell de l'Antiga Aliança amb el nou de Jesucrist, *el Gran Sacerdot que ens calia* amb les qualitats de *sant, innocent i sense taca*.

Ell *no necessita oferir cada dia víctimes tant pels propis pecats com pels del Poble*: a la Creu i amb força redemptora *es va oferir a si mateix una sola vegada*.

Per això *té el poder de salvar definitivament i així no traspasa a ningú les funcions sacerdotals* perquè Ell actua en cada prevere *intercedint per sempre a favor dels qui se li acosten*.

Preguntar «*Quin és el primer de tots els Manaments de la Llei?*» evoca l'època de Jesús quan, davant els més de 600 preceptes positius i els innombrables prohibitius, discutien *quin és el més important*.

Jesús respon citant *Dt 6,4s* i afegint *Lv 19, 18: Estima els altres com a tu mateix*. El judaisme hel·lenístic ja predicava l'amor a Déu i al proïsme com els dos pilars bàsics de la Llei: *Hi ha dos ensenyaments als quals van subordinades les nombroses normes. En relació amb Déu, el manament de la veneració i pietat vers Ell; en relació amb els homes, l'amor al proïsme i la justícia* (Filó d'Alexandria).

Jesús innovà el concepte de *proïsme* passant del vell plantejament (*estimaré els del meu poble*, i els qui em fan costat) al model del Bon Samarità.

I nosaltres avui, a qui i com ens aproximem?

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 6,2-6)

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverencia el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et mando; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

► Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo el Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu ungít. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 7,23-28)

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspasa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells. Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada. La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 12,28b-34)

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» Jesús li respongué: «El primer és aquest: «*Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces*». El segon és: «*Estima els altres com a tu mateix*». No hi ha cap altre manament més gran que aquest.» El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar.» Jesús, en sentir aquesta resposta tan asenyada li digué: «No ets lluny del regne de Déu.» I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 6,2-6)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Teme al Señor, tu Dios, tú, tus hijos y nietos, y observa todos sus mandatos y preceptos, que yo te mando, todos los días de tu vida, a fin de que se prolonguen tus días. Escucha, pues, Israel, y esmérate en practicarlos, a fin de que te vaya bien y te multipliques, como te prometió el Señor, Dios de tus padres, en la tierra que mana leche y miel. Escucha, Israel: El Señor es nuestro Dios, el Señor es uno solo. Amará, pues, al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma y con todas tus fuerzas. Estas palabras que yo te mando hoy estarán en tu corazón.»

► Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, / escudo mío, mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador: / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu ungido. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 7,23-28)

Hermanos: Ha habido multitud de sacerdotes de la anterior Alianza, porque la muerte les impedía permanecer; en cambio, Jesús, como permanece para siempre, tiene el sacerdocio que no pasa. De ahí que puede salvar definitivamente a los que se acercan a Dios por medio de él, pues vive siempre para interceder a favor de ellos. Y tal convenía que fuese nuestro sumo sacerdote: santo, inocente, sin mancha, separado de los pecadores y encumbrado sobre el cielo. Él no necesita ofrecer sacrificios cada día como los sumos sacerdotes, que ofrecían primero por los propios pecados, después por los del pueblo, porque lo hizo de una vez para siempre, ofreciéndose a sí mismo. En efecto, la ley hace sumos sacerdotes a hombres llenos de debilidades. En cambio, la palabra del juramento, posterior a la ley, consagra al Hijo, perfecto para siempre.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 12,28b-34)

En aquel tiempo, un escriba se acercó a Jesús y le preguntó: «¿Qué mandamiento es el primero de todos?». Respondió Jesús: «El primero es: «*Escucha, Israel, el Señor, nuestro Dios, es el único Señor: amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con toda tu mente, con todo tu ser*». El segundo es este: «*Amarás a tu prójimo como a ti mismo*». No hay mandamiento mayor que estos». El escriba replicó: «Muy bien, Maestro, sin duda tienes razón cuando dices que el Señor es uno solo y no hay otro fuera de él; y que amarlo con todo el corazón, con todo el entendimiento y con todo el ser, y amar al prójimo como a uno mismo vale más que todos los holocaustos y sacrificios». Jesús, viendo que había respondido sensatamente, le dijo: «No estás lejos del reino de Dios». Y nadie se atrevió a hacerle más preguntas.